

ДО

Г-ЖА КАТЯ ИВКОВА  
МИНИСТЪРА НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО

Д-Р ОЛГА МИЦОВА  
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР  
НА УМБАЛ „ЛОЗЕНЕЦ“

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ИВКОВА,  
УВАЖАЕМА ГОСПОЖО МИЦОВА,

Вероятно е обичайно да получавате писма и жалби от пациенти и техни близки, но целта на настоящото писмо е тъкмо обратната – искам от сърце да изкажа изключителните си впечатления и благодарност към екипа на хирургичното отделение на УМБАЛ „Лозенец“.

На 20 юли т.г. 86-годишната ми майка беше оперирана от карцином на дебелото черво, а на 27 юли беше изписана за домашно лечение.

В продължение на една седмица стоях поне по 4-5 часа на ден (сутрин и вечер по 2-3 часа) и през цялото това време не срещнах нито един лош поглед или жест, нито едно невротично поведение. Напротив – видях едни лъчезарни, отзивчиви, грижовни хора. От лекарите, през сестрите до санитарките – всички до един проявяват такава изключителна грижа и внимание, че не вярвах, че е истина. И никой не се оплаква, никой не казва „това не е моя работа“. Сестрите и лекарите вършат и санитарска работа, без да се оплакват – хранят болните, помагат при тоалета – нещо, което обикновено дори санитарките отказват да правят както и когато трябва.

Буквално през 5-10 минути имаше някой в стаята при майка ми – лекар, сестра, санитарка – непрекъснато някой следи дали всичко е наред с болния, непрекъснато питат има ли нужда от нещо, как е, добре ли се чувства и т.н. И съм сигурна, че не го правеха, само докато съм там, защото след това и майка споделяше, например, как докторът я нахранил или как я завел до тоалетната и т.н.

Няма как да пропусна и отличните битови условия. Няма го специфичният „аромат“ на болница, спалното бельо и пижамите на болните се сменят всеки ден (а ако се наложи, и повече от веднъж дневно), при това не са в никакво безобразно парцаливо състояние (с петна, дупки и пр.), а са с перфектно качеството, опънати и искрящо бели. Обзавеждането и оборудването също е впечатляващо. Изобщо направено е всичко възможно болният да се чувства комфортно и сигурно, без неприятното усещане на болнична атмосфера.

Един ден попитах една от сестрите (младо момиче на не повече от 35 години) кога почива, защото колкото пъти отида, тя все е „на смяна“. Тя просто ми се усмихна и леко махна с ръка. На другия ден изразих позитивните си впечатления пред друга сестра (сподели, че е пенсионерка, но „все още мога да работя, а няма хора“), казах ѝ, че не съм вярвала, че все още в България се намират такива болнични екипи. Тя с изключителна скромност и смиреност ми каза: „За съжаление, така е, но ние си обичаме болните и с удоволствие се грижим за тях. Навремето обслужвахме по-специални хора и бяхме научени на по-специално отношение. После специалните хора изчезнаха, но специалното отношение остана – така сме свикнали, така сме научени, такива стандарти следваме и това не се промени с времето“.

Болница „Лозенец“ е наистина синоним на „стандарти“!

Доброто отношение и грижа е половината от лечението! За мен тези прекрасни хора от хирургията на „Лозенец“ са бели лястовици, които трябва да бъдат показвани като невероятен пример за човечност и професионализъм – хора, които не са забравили каква клетва са полагали, хора, които работят с призвание, хъс, сърце и усмивка! Покланям им се и им благодарям от сърце!

Благодаря им, че ги има! Ако можех някак да приложа „copy-paste“, бих ги мултиплицирала във всички болнични отделения.

За съжаление, така и не научих имената на медицинските сестри и ми е трудно да им благодаря поименно, но това не прави благодарността ми по-малка. Специално искам да благодаря на доц. Драгомир Дарданов за златните му ръце и златното му сърце! БЛАГОДАРЯ!

Моля да ме извините за многословието, но искрено вярвам, че за доброто не трябва да се пестят думи. Колегите Ви ми върнаха вярата в българското здравеопазване.

27.07.2026 г.

С УВАЖЕНИЕ,  
АНЕТА АЛАШКА